

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gid., za pol leta 2 gid., za četrlet 1 gid.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Paradoksa.

I.

Če srečno dovršil v življenje si prvi korak,
Prilizneni svet te šteje junakom,
Pri drugem ne skaži dovolj se trden, krepak,
In isti te svet proglasi bedakom.

II.

Nad Izraelom, skopuh, se jeziš,
Ker zlato so tele čistili,
In ti pri zlatu najraje sediš;
Kako zlato se tebi smili!

III.

Srečo ima bebec le,
Vsi tako ti govore.
Kadar jame samim kliti,
Nihče neče bebec biti.

IV.

Vsakomu in nikomur verjeti,
Vsakoga in nikogar umeti,
To meni ne zdi se pravo,
To meni ne zdi se zdravo.
Da varješ, prijatelj se povsod zlega,
Le vsakomu nekaj, nikomur vsega!

V.

Vsemu priučiš se v šoli.
Le življenju pa nikoli.

VI.

„Visok je moj grad in star je moj rod,
Rodbinski spričuje to papir.“
„Visoko stanuješ res, o gospod,
Še više v stolpu netopir.“

VII.

I Pijanec se zvedri,
Ko denarja, vina ni.

VIII.

„Nehvaležnost na svetu je velika“,
Ti tožiš betežen.
Veš li, kaj ti povedati me mika?
„Sam bodi hvaležen!“

IX.

„Prej stal je s puško trd na straži,
Na hrbtu prenašal bremena ko slon,
Sedaj se vozi v ekvipaži —“
To, ljubček, življenja je paradokson!

Čez sedem let vse prav pride.

Tako uči narodni pregovor in če je tudi par let več, to vendar nič ne stori. Nekaj je še vedno na tem pregovoru, o tem preverjamo se dan za dnevom. Tako sem jaz te dni zopet v roke vzel slavnoznanne „Dunajske sonete“. Skoro trikrat sedem let je že poteklo, odkar so bili objavljeni, in vendar kako plastično rišejo današnji položaj! Le poslušajte:

Ko je pesnik ožigosal jezuvitarstvo, hinavstvo, prekanjenost lisičjo in zvitost kače, ki se nekaternikom zdé politika pravi v jednom sonetu nadalje:

„Krivi naj se pravica in zavija;
Poštenost, plemenitost so igrače!
Obrekovanje, laž, če ni drugače,
Dovoljena je vsaka grdobija.

Slabó ne more dobrega roditi,
Noč z dnevom, laž z resnico se ne druží
Kaj moglo bi iz take z veze priti?

Pred mašo mašnik ne brezdá po luži!
Poštenemu je rodoljuba biti,
Svet bodi sam, kdor sveti stvari služi!

In dalje pesnik toži o položaji v domovini slovenski tako:

Ko tožil sem o žalostni osodi
Dežele naše, ki jo sini plénijo,
Najboljši sini, kakor sami ménijo —
Mi vemo, da jih samopašnost vodi —

Tešili so me znanci: „Miren bodi“!
Glej nado našo, mladó glej Slovénijo;
Bodočnost njena je, visoko čeni jo!
Rešitev pride nam po mladem rodi.

Ta zarod pojde, z njim njegovi zbori,
Nesramnost z njim in samoprídnost pade;
Z njim vsi domači minejo razpori.

Krmilo pride v čile roke mláde,
Nove moči, visoki, mladi vzori — — —
O kje ste, sladke moje srčne nade!

Da, da, marsikatera bujna nada splavala je po vodi in nadobudna mladež, ki je še pred kratkimi leti oduševljala se za „Slovenijo“ in na podlagi tega programa v svojih najodličnejših zastopnikih stopila na politično polje, preseneča nas v naših pričakovanjih. „Alles schon da gewesen“ ponavlja v jedno mer Ben Akiba, in kar se je 1872. l. pelo, čita se tudi danes „mutatis mutandis“ prav dobro. Čujte in sodite sami:

„Ko je na Dunaji, — oj duša blaga!
Kako zè vsem, kar je lepó, se strinja;

Kako prvake iz srca preklinja!
Človeka ne boji se tu, ne vraga.

Nad vse resnica sveta mu je draga,
Nikoli mislij on ne izpreminja;
Poštena vsaka mu povsod stopinja,
Nobena izkušnja ga ne zmaga.

Otíde, — mine leto, — že se skisa;
Mož druge vere, družega je duha,
Poštene ni besede več ne spisa.

Vrté se misli mu okrog trebuha
Priatelj gnilega je „kompromisa“
Na narodnem drevesi veja suha.

Pri tem sonetu bilo bi k večjemu premeniti glede nekaterih mož stike tako, da se dotičniki „skisajo“ na Dunaji in otrovani prihajajo v belo Ljubljano, sicer se pa vse ujema.

Osemnajst je skoro mej tem preteklo let, a vedno še iste tožne razmere, še vedno ista samopašnost! Tako ne sme dalje, zatorej:

„Možjé! zakaj sedimo tu pokojno!
Pred nami laž šopiri se, krivica,
Nesramnost ne zagrinja dnevi lica,
Grdob krdelo širi se nebrojno!

In tí, zastavo dvigni nam trobojno,
Orožje svitlo suče naj desnica;
Dom kliče nas, človeštvo in resnica,
Naprej! in zmaga venča sveto vojno!“

Podoba brez besed lahko umevna.

Dr. Mahnič

v stari „Soči“ silovito vihti svoje „krvavo stegno“. Polemizujoč z „Novo Sočo“, tolče ob prsi in bahačasto našteva svoje junaške čine in zaupnice, došle mu od nekaterih duhovnikov. V kaki domišljiji se ziblje dr. Mahnič. Naj čitatelji blagovoljno posnamejo iz nastopnih njegovih besed:

„Vzemite šest številčk mojega trimesečnika. V njem sem slovenski liberalizem pobil v njegovih početnikih, osramotil sem ga pred vsem svetom.

In to so priznali prvič somišljeniki, in sicer razumniki, in sicer katoliški duhovni. Izrazili so to z zaupnicami. Precejšnje število zaupnic smo vže objavili; nekaj drugih nam je došlo kasneje, ena tudi iz prestolnice slovenskega Štajerja, katere smo se najbolj razveselili.

A priznali so isto tudi naši nasprotniki, seveda le bolj negativno — z molčanjem. A to molčanje je za nas sijajniše, kakor vse ploskanje. Vse je obmolknilo. Obmolknil je Stritar, obmolknil Tavčar, obmolknil Gorazd, odstopil pred vsem svetom Vošnjak, obmolknil je „Zvon“, obmolknil „Slovenski Narod“ . . . vse, vse je obmolknilo, kar je liberalnega, radikalnega. . . .

Torej, dr. Mahnič je vse pobil, vse je obmolknilo, on sam stoji v „Soči“ po konci, maha s svojim „krvavim stegnom“ okolu sebe ter širokousti, kakor kak vaški pretepalec. Besede njegove pač slabo pristujejo duhovniškimi ustom, ki bi imele propovedovati krščansko ljubezen in pohlevnost.

A pohleven pa dr. Mahnič ni, marveč skrajno ošaben. Tudi resnice ne ljubi, sicer bi ne bil zapisal, da je pred njim vse obmolknilo. Saj mu mora vender znano biti, da „Parlamentär“ in „Slovanski Svet“ jako temeljito proti njemu pišeta in mu nekako herezijo dokazujeta.

Da ni dr. Mahnič tako slepo v sebe zaljubljen, da bi samega sebe ne zmatral za nezmotljivega, ne pisal bi tako smešno. Vedel bi, da nihče ni pred njim obmolknil iz strahu, temveč ker se vsakemu studí, pečati se ž njim. Stritar in Tavčar imata hvaležnejega posla, nego bi bile polemike z Goriškim prorokom. Jedna povest Tavčarjeva, jedna pesem Stritarjeva je več vredna, nego vse, kar je Mahnič našušmaril.

Zatorej blagovoli dr. Mahnič vzeti na znanje, da molčanje nekaterih listov in oseb ne izvira iz strahu pred njim, ampak iz zaničevanja, katero mora vsak razumnik gojiti proti dr. Mahniču.

Pravila glede novih uradniških uniform.

(Po listu „Wiener Carricaturen.“)

§ 1.) Vsem državnim uradnikom je odslej v uradu in izven urada nositi predpisano uniformo. Da se pospešuje samosvest, ne zadoščuje, da se uniforma nosi, marveč treba se tudi po konci in vojaški držati in tako tudi obnašati.

§ 2.) Državnim uradnikom, ki imajo pod 800 gld. plače in takim, ki imajo najmenj troje otrok, dovoljeno je v slučajih, ko bi trpela stanovska čast, da uniformo slečejo. Naravnost pa se priporoča civilna obleka pri pohodih branjarij, žganjarij, zastavljalic, pri voznjah na železnici v III. razredu, pri rubežnih, eksekucijah i. t. d.

§ 3.) Državni uradniki, imajoči sključeno hrbitišče, zlato žilo, velik trebuh i. t. d. morajo skrbeti, da te nedostatke odpravijo. V ta namen naj telovadijo, jahajo, lažijo po hribih in se vozijo v kopelji. So li te napake ne-

ozdravljive, dovolilo se jim bode na kolkovano prošnjo, da izven službe ni treba nositi uniforme, pač pa predpisano samosvestno pokrivalo.

§ 4.) Da si pridobé potrebno krepko hojo in obnašanje, vežbati se jim bode po jeden mesec, kakor vojaškim novincem.

§ 5.) Za nakup prve uniforme dovoli se uradnikom pod 800 gld. predjem v znesku 20 gld., ki se prihodnji mesec odtegne od plače. Uradnikom nad 800 gold., ki bi si uniforme omisliti ne mogli, bode se na kolkovano prošnjo dovolilo, da potrebni znesek vzamó na posodo.

§ 6.) Ko bi se navzlic uniformi samosvest ne povzdignila, bode dotičnik zaradi neozdravljive nesamosvestnosti takoj umirovjen.

Po deželnem zboru v gostilni.

„Aj, aj, gospod K., saj vender vedno pravite, da „Mladih“ ne marate?!“

Na kolodvoru Ljubljanskem.

(V restavraciji Königovi. Pri jedni mizi sedi 5 gospodov, katerim se dobro streže, pri sosedni mizi sta dva posestnika z dežele.)

A.) Kdo pa so gospodje pri sosedni mizi, ali jih poznaš?

B.) Kaj bi jih ne? To so slovenski poslanci.

A.) Kako pa to veš?

B.) Kako? Ker vedno nemški govore.

Moj vinski bratec bil je obolel. Zdravnik prišel je k njemu in mu naročil, da ne sme piti več nego pol čaše vina.

Ko ga prijatelj obiše, pove mu bolnik, kako je zdravnik odredil.

„Ali ni to premalo?“ upraša prijatelj.

„Ne bodi neumen,“ odvrne bolnik, „saj ga nisem prašal, kolikokrat po pol čaše vina na dan!“

Milan in Dragica bila sta leto dnij zaročena, a živila sta daleč drug od drugoga. Ko bi se imela že poročiti, čule so se jako neprijetne stvari o gospodu Milanu. Dragica pretrgala je vsled tega vse občevanje in poslala mu je zaročni prstan nazaj. Dobivši list in prstan, začne jej Milan pretiti, da bode objavil vsa njena pisma. A Dragica odgovorila mu je lakonično: Svobodno Vam, objaviti pisma moja. Jaz se jih ne sramujem, sramujem se samo — naslova.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Deželni zbor je končan in v redutni dvorani zavzela je deželni poslancev mesta nemška Talija. Spomin na deželni zbor bi se skoro zblinil, da ni na svetu *kompromisa*, ki je bil porojen zadnje hipce kot pravi „posthumus“.

O tem kompromisu se mnogo govori, zato si štejem v dolžnost, da tudi jaz svoje mnenje povem. Jaz nisem nasprotnik kompromisu, celó drag in ljub bi mi bil, da je sklenjen pod enakimi pogoji, da bi res napravil konec sedanjemu razporu in nam odprl cesto k uspešnemu delovanju narodu v blaginjo. Vsega tega pa pri rečenem kompromisu *vsaj z jedne strani ni bilo*. Da je to res, umel bo vsakaterik, kdor je deželnega zbora delovanje oprezno opazoval.

Dokler so se vršile glavne debate, čutilo se je skrajno nasprotstvo. Na jedni strani bil je odločni čveterovogelnik, takozvana mladoslovenska trdnjava: Gorup, Hribar, H. Kavčič in dr. Tavčar, katerim so se zdaj in zdaj pridruževali še nekateri drugi slovenski poslanci, stoječi še na starem narodnem programu. Žal, da njih število ni presegalo desetorice! Na drugi strani pa je dosledno in celo strastno nastopala klerikalna stranka, pomnožena z zastopniki nemčurstva. Klun in Šuklje napravila sta zvezo z vodjo Nemcev, baronom Žvegljem, in večina je bila gotova. Nemci so se s tem tudi ponašali. Rekali so na javnih prostorih: „Kaj ti Slovenci? Nam treba samo ugajati v manjših uprašanjih, potem so nam večja itak gotova. Saj neso dosledni.“ Takó so prodrli z zloglasnimi 600 gld., tako z dr. Bockom, tako v drugih uprašanjih, pri katerih je bila poražena deloma vlada, deloma celo narodna stranka.

Razprave v deželnem zboru uplivalo so slabo na javno mnenje, kolikor toliko že vznemirjeno po naše državnozbornske delegacije brezuspešnem delovanju, še huje pa po izrastkih klerikalne „schärfere Tonart“. Dotični gospodje začeli so spoznavati, da se jim stališče maje, da nemale več nekdanje zaslombe mej narodom. Zato so do zadnje ure odlašali z volitvijo deželnega odbora, z verifikacijo volitve Hribarjeve in logično tudi s — kompromisom.

Volitve Hribarjeve si neso upali ovreči, ker bi to imelo pregloboke, bolje rečeno *previsoke* posledice, za volitev v deželni odbor pa so stavili pogoje, ki so se podpisali v dr. Papeža pisarni, vrhu tega pa predlagali in zahtevali „kompromis“, ki se je *deloma*, po mojem mnenji še vedno prelojalno vsprejel.

Jaz bi obožaval vsako korenito sporazumljenje, vsak korak do sprave. Treba le, da je tak korak pošten, odkritosrčen, ker dobro vem, da je vsak spor narodu na kvar. A našim klerikalnim nasprotnikom in tekmečem ni do poravnave, marveč hoteli so s tem kompromisom svojim privrženikom nakloniti le nekako „Schonzeit“. „Do državnozbornskih volitev še potrpite, potem se zopet poskusimo!“

Da gospoda ni imela resne volje za spravo in mir, vidi se iz naslednjih razlogov:

1.) Zahtevali so, da „Narod“ slovenskih državnih poslancev *osebno ne napada*, niti ne piše proti Staročehom itd., itd., itd.

2.) Je „Slovenec“ ihtel se s „*krvavečim srcem*“ in s solzami v očeh, da ne sme vsega povedati, kar se je sklenilo. Strast njegova bila je tolika, da mu je zaradi „kompromisa“ srce krvavelo in so mu bile solzne oči. Kadar brat z bratom, rojak z rojakom sklepa kako poravnavo, bi pač tacih znakov ne smelo biti. Da jaz kdaj sklepam kak kompromis, držal bi se ga pošteno, srce bi ne krvavelo, niti oči ne solzile, marveč srce bi bilo radostno, kajti čutilo bi: *dolgi prepir in spor je poravnán*.

3.) Tretji „*punctum saliens*“ pa je notica v „Slovenici“, da je ribniška duhovščina *poslala dr. Mahnič zaupnico*. Ta vest, objavljena po kompromisu je udarec v obraz. Nihče drugi nego Mahnič bil je prvi povod našemu sporu. Vi ga pa sedaj po sklenenem kompromisu še proslavljate! Takim zaupnicam nasproti skisajo se vsi kompromisi. Bodite zopet taki, kakor so bili škofje Ravnika, Slomšek, Wolf, Dobrila, Pogačar, kanonik Verne, župniki dr. Klemenčič, Božidar Raič, Ravnika, kakor sta pesnika Gregorčič in Gorazd, kakoršen je dr. A. Gregorčič in mnogi drugi, katerih niti imenovati nečem, da jim ne naklonim sovraštva vašega, bodite taki, kakeršna je bila sploh *vsá duhovščina še pred malo leti*, ko še ni bilo mej njo zasejano seme napuha in nestrpnosti, takoj bomo soglasni, takoj nastala bode najlepša harmonija.

Dokler ste pa takšni, kakor doslej, dokler si domišljate, da ste vi kladivo, mi pa nakovalo, dotlej je vsak kompromis ničev, iluzoričen, zlasti, *ker v vas ni resne volje*, ampak ste hoteli le *časa pridobiti*.

Kompromis ste vi že prelomili, a bode ga še večkrat ter s tem dokazali mojo trditev, da vam je kompromis bila le pretveza, pod katero ste hoteli zakriti sicer jako okorne svoje namene. Zatorej vam prav resnično povem, da jaz ne spadam mej ribe, katerim je propovedoval Sv. Anton Padovanski, da ne verujem kompromisu vašemu, dokler ne bode postopali drugače. „Na njih delih jih bode izpoznali.“

Da pa je mej vami in nami toliko nasprotstvo, to provzročili ste le vi sami. Ako vam prija, dokažem vam to v bodoči številki. Dotlej pa na svidenje!

Izviren svet.

Ta hvali obraz jej in stas
In oni lepoto očesa;
Kaj hvalim sedaj naj jej jaz?!
„Ti prvi, jej slavi ušesa!“

Ne samo uradniki, ampak tudi davkopllačevalci dobili bodo polagoma uniforme, ki pa ne bodo posebno sijajne, kakor se vidi na tej podobi :

Tudi poslanec.

Kdor je bival 1861. l. na Dunaji, opazoval je lahko vsak dan na „Kostajevici“ (Landstrasse Hauptstrasse) v hotelu „Zum goldenen Engel“, kako skrajno skromno so živeli takratni rusinski poslanci.

Kakor so v državnem zboru ustajali le tedaj, kadar je ustal vladika Litvinovič, obsedeli, kadar je on obsedel, pokašljevali, kadar je on zakašljajal, tako so tudi v rečeni gostilni bili gostilniškemu hlapcu na razpolaganje za razna opravila, ki se baš ne strinjajo z dostojanstvom državnega poslanca. Zato so pa ti rusinski poslanci vračaje se z Dunaja prignali svoji občini po jednega plemenskega bika, kakor je bilo pri volitvi za državni zbor mej njimi in volilci pogojeno.

Poslanec Vinko *Dragoš* svojim volilcem, kolikor nam znano, ni bika obljubil, a praznih rok vendar ni hotel iti domov. Ugibal je in premišljal, kaj bi volilcem njegovim najbolje ugajalo. Videl je mnogo stvari, a vsaka bi stala denar. Najboljša bila bi vsekako taka, ki bi ničesar ne stala, s katero bi se pa vendar dosegel uspeh. In bistra glava *Dragoševa* jo je pogodila. Stopil je h gospodu *Klunu*, priklonil se prav globoko, potem pa prav pohlevno dejal :

„Prosim ponižno, naj mi zapišejo, da sem se v Ljubljani dobro zadržal!“

In gospod *Klun* so se na te besede prav milostno namuznili, vzeli vizitnico v svojo levo, svinčnik pa v desno roko ter so zapisali :

„Potrjujem, da se je gospod poslanec *Dragoš* pošteno in na našo popolno zadovoljnost obnašal.“

Dragušu je začelo srce hitreje utripati, ko je stisnil dragoceni ta dokument v svoj žep in radosten in lahkih nog — (ker je bil v Ljubljani podkve z napetnikov snel, da se mu v zbornici drsalo ni) — hitel je v Belo Krajino k svojim volilcem, ki kar veselja poskakujejo, da je *Klunova* milost tako sijajno odlikovala poslanca njihovega.

Ne vemo, so li tudi poslanci *Lavrenčič*, *Pakiž* in *Pogorelec* dobili vsak tak „fleisszettel“, ne motimo se pa gotovo ne, ako trdimo, da so gospod *Klun* tudi s to trojico bili popolnoma zadovoljni. In če so gospod *Klun* zadovoljni, potem morajo biti tudi volilci, kajti baš to je humor v tej zadevi.

A-hacelj: Od kod izvajaš besedo kompromis?

B-hacelj: Od glagola kompromitovati.

Iz najbližjega Kitaja.

(Kratka a resnična povest).

V Ši-men-ge, prijetnem trgu kitajskem, živel je svoje dni brumen misijonar, imenjemo ga Na-to-an, ki je z vso gorečnostjo pasel svoje ovčice, mej njimi pa posebno odrasle, za katere se je najbolj zanimal.

Da bi jih ložje vabil k sebi, omislil si je lep, velik križ, ki je imel čudeno moč, da se je po noči svetil, da je lahko čital in pisal pri svetlobi njegovi. Ko se je storil mrak, romale so pobožne ovčice, katerim je doletela izredna čast, biti povabljenimi, ogledavat čudetni križ.

Nekega večera došla je tjakaj tudi mlada brdka ovčica *Ka-min* s posebnim naročilom svojega očeta. A ker se je v svojem nedolžnem strahu bala svetega moža, naprosila je služkinjo njegovo, naj mu sporoči naročilo očetovo. To se tudi zgodi, a služkinja vrne se kmalu in pove nedolžni ovčici, da jo „Gospod“ hočejo v svojo sobo, da bodo ž njo osebno govorili in pokazali svetli križ. Radovednost premagala je strah in ovčica šla je v misijonarjevo sobo, kjer je poleg postelje visel tudi križ. A kmalu jej je bilo žal svoje radovednosti, kajti misijonar obnašal se je preveč ljubeznjivo. Začel jo je poljubljati in hotel se prepričati o nežnosti njene polti in volne. Ovčica vsemu temu nevajena, jela je kričati. To je pomagalo in ovčica je vsa plaha srečno zbežala domov, kjer je očeta svojega naprosila, naj je nikdar več ne pošilja z naročili k možu, ki je tak volk na ovčjo polt in volno.

Oče si je to zapisal za obe ušesi in ovčica ni prišla več v jednako opasnost. Pobožni mož pa je kmalu potem ostavil mesto tega dogodka in mesto ovac pase sedaj „koštrune“ v nekem kitajskem samostanu, ki pa ni samostan.

Ali se ima izgovarjati orkester, ali pa oršester?

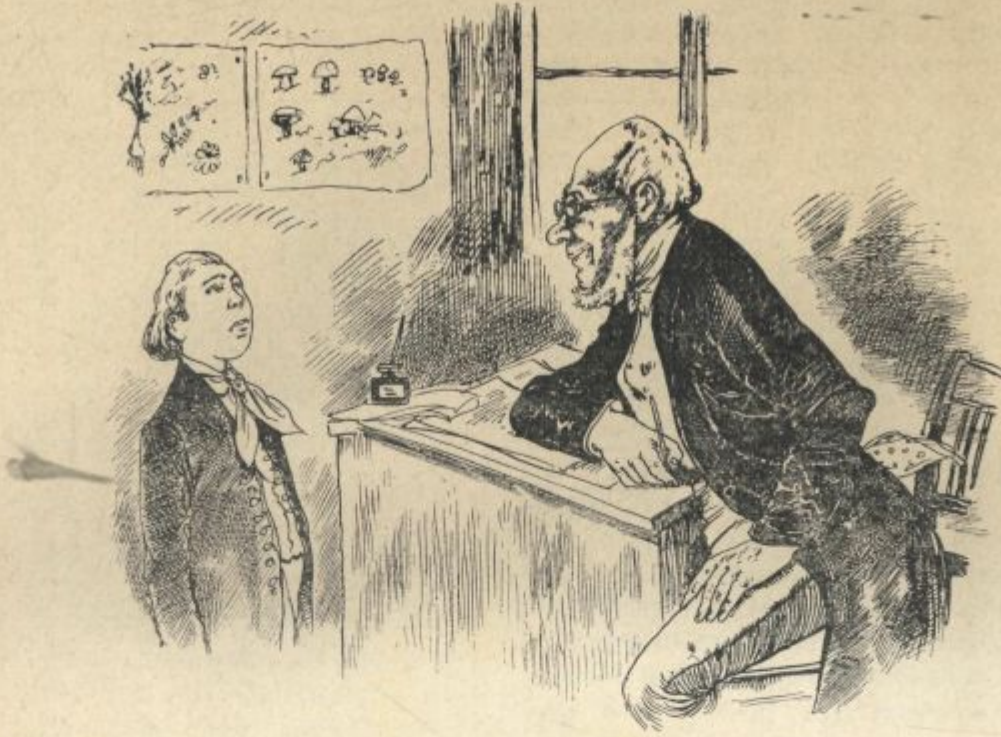
Odgovor: Orkester, ker se ne pravi kestica, ampak šestica.

Kakšen razloček je mej pesnikom in članom „Karfijolije“?

Pesnik ima svojo „muco“, član „Karfijolije“ pa „muco“.

V š o l i.

„Kaj? Vi torej ne veste, kdaj je umrl Karol Veliki?“
— „Prosim, prosim! Takrat me še ni bilo v šoli!“

Vabilo na naročbo.

Že djali so: „Ne bo ga več, — Zdaj, koncem leta „Brus“ bo preč! — A so hudo se motili — Ki na našo polt so pili. — Baš zdaj, ko leto ide v kraj — Nastopa „Brus“ svoj II. tečaj.“

Spet brusil bo in se vrtil — Ljudi nerodne pa pestil. — Pestil jih bode in smešil — Ter urotu in tam navil. — Ker še vedno „Brusa“ treba, Kakor dnevnega nam hleba.

Tako govorili so nam prijatelji in somišljeniki. In ker je to tudi res, sklenili smo nadaljevati na pričetem potu. Program „Brusu“ bode kakor doslej. Ako bodo na gotovi strani milejše strune napeli, se bode tudi naša pisava primerno spremenila. Razorožili bodemo, kadar to store oni, ki nam stoje nasproti.

Več nam ne treba govoriti. Pristaše „odločne slovenske stranke“ prosimo, da nas podpirajo tudi nadalje, da, če še niso, pristopijo v naših sotrudnikov kolo in nas tudi gmotno podpirajo.

„Brus“ stoji za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.

One gospode naročnike, ki so z naročnino še na dolgu, nujno opominjamo, da stvar nemudoma poravnajo.

Uredništvo in upravništvo „Brusovo“.

Mahničevi „mučeniki svete katoliške vere“.

Znano je, da so se na Dunaji nemški burši mej seboj krvavo stekli zaradi čepic in zaradi burševske obleke. Mahnič pa piše o teh pretepačih v „Soči“ doslovno:

„Občudovanja vredni so vrli junaki katoliški na Dunajski visoki šoli. Mi mislimo namreč na tiste vseučiliščnike, ki so udje akademijskih društev „Norika“ in posebno „Avstrije“, ki se ne sramujejo očitno izpovedati katoliške vere sredi brezverskega mesta, vpričo svojih prosvitljenih sošolcev. Ni davno od tega, ko so bili od nasprotnikov preganjani do krvi. Le pogumno, vrli junaki, mučeniki svete katoliške vere! Zmaga je vaša.“

Čitajoč te vrstice, res nismo vedeli, kaj bi si mislili: ima li dr. Mahnič jedno kolesce preveč, ali pa jedno premalo. Pokojni pater Greuter rekel bi takim „mučenikom svete katoliške vere“ prav odločno „Pfu!“ Tudi mi storimo tako.

Telegrami „Brusu“:

Celje: Dr. Neckermann, ki je kot osmošolec v Ljubljani 1848. l. nosil trojni slovenski trak, praznoval je te dni jubilej kot Celjski župan. „Deutsche Wacht“ posvetila mu je tem povodom par stranij in velik slavospev. Kaj ko bi nam blagohotno tudi povedala, koliko let bi bil Neckerman ostal v „prostovoljni občinski službi“, da ni s to službo spojenih toliko in toliko stotakov na leto? *U. A. W. G.*

Z Dunaja: (Prepozno došel, ker je vse zasneženo). Tukajšnji „mučeniki svete katoliške vere“, nemški „purši“ sklenoli so soglasno, da napravijo kljubovaje Mladočehom krasno soho prvemu boritelju najbolje solidnih Nemcev gospodu dr.-ju Mah-nič-u na brezverskem Dunaji. Glavni vzrok njegovih uslug je baš ta, da je druge „heretične“ katoličane vgnal v kozji rog i jih pripravil do — molčanja. Nihče mu ne more nič odgovoriti ker so ga vsi spoznali pametnim filozofom, najvrednejšemu „Nebodigatreba“. Blagor jim, kateri „slogo“ mej slovenskim cepljenim rodod razširjajo —! Soha postavi se na dan mej starim in novim letom.

Starčkov Töne i Petrov Janez, predsednika „slov. sloge“.

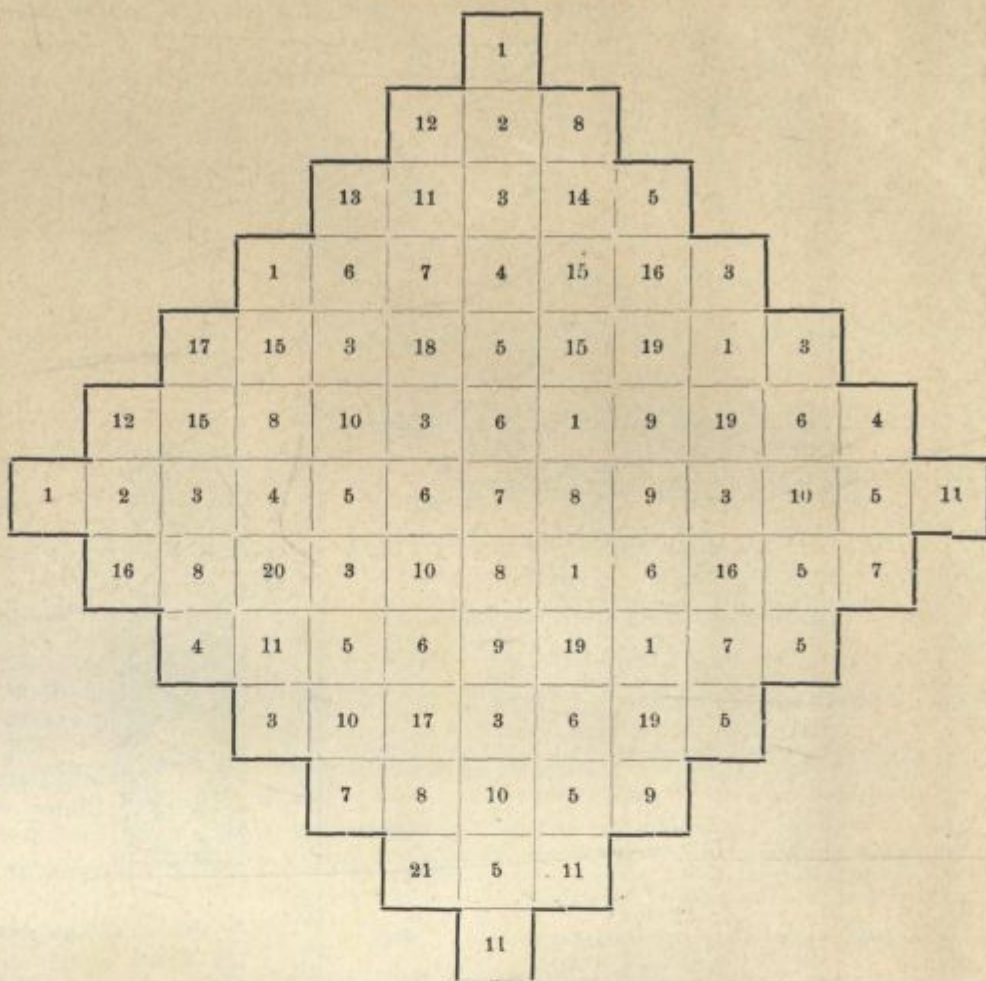

Gradec: Po vzgledu večine „kranjskega deželnega zbora“ privolila je večina „štajerskega deželnega zbora“ Slovincem dva, mesto *jednega* zahtevanega deželnega odbornika.

Celovec: „Slavni pedagogi dr. Gobanc, Preširen in Valentinč pišejo noč in dan slovenske šolske knjige, toda ne v pismenem, ampak v *ustnem* jeziku, t. j. za vsako vas posebej. Ljubljanski Jaka in drugi imenitni Dunajski gospod jih bodeta založila. Pozneje izdali bodo jednake za nemške kraje.

Komen na Krasu. Na tukajšnji konferenci sklenili so duhovniki, izvzemši jednega, zaupnico dr. Mahnič. Proti temu jedincu, pravi beli vrani mej duhovščino komensko, pričela se je sedaj disciplinarna preiskava, ker ni hotel zaupnice podpisati. Iz tega se vidi, koliko so Mahničeve zaupnice vredne. „Der Bien muss“. Gospodje šli so pa še dalje. Predložili so milostnemu nadškofu celó prošnjo, naj on skrbi, da „Brus“ ne dobi nobenega poročila več o duhovniških konferencah.

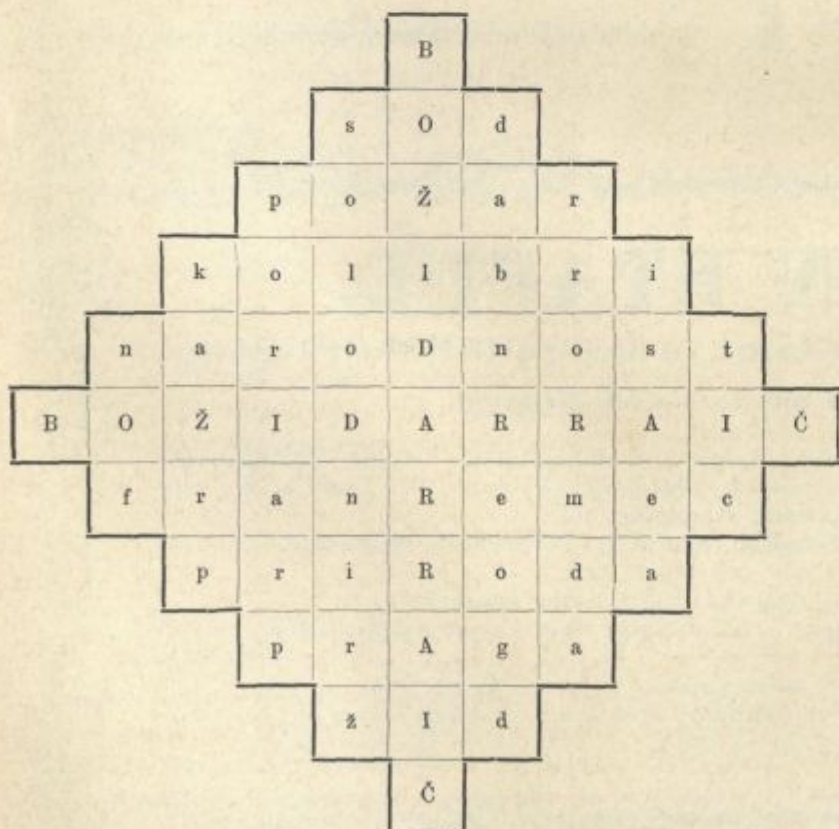
Zabavna naloga.

Ako se navedene številke zamenjajo s črkami, dobi se nastopni pomen: 1. črka, 2. številka, 3. drevo, 4. selo na Kranjskem, 5. zabavišče, 6. predmet, 7. . . ., 8. sl. pisatelj, 9. ž. ime, 10. ž. ime, 11. obrtnik, 12. vladar, 13. črka.

V srednjih navskrižnih vrstah čita se ime slovenskega prvoboritelja.

Rešitev naloge v 22. številki „Brusa“:

Prav so jo rešili gg.: Adolf Gustin v Novem mestu, Silvin Hrašovec, pravnik v Gradcu, Anton Čampa in Ana V. v Ljubljani.

600 goldinarjev

nabranih med narodom za narodne namene poslala sta dr. Mahnič et Kalan tistim narodnim in duhovnim gospodom na razpolaganje, ki so dné 18. novembra t. l. v „kranjskem deželnem zboru“ z glasovanjem za *nemškega protestanta* na dosedaj nedosežen način svojim rojakom in volilcem razložili pomen besedi: „Svoji k svojim“!

Volilci že svojim vrlim zastopnikom podpisujejo za-upnice ter navdušeno pojo:

„Živi, živi duh slovenski,
Tujeu služil boš na veke“!

Kakšen razloček je mej psom in bolho?
Pes grize kost, bolha pa psa.

Listnica uredništva.

Gosp. Martin Purgaj, kapelan v Šmartinu pri Slovenjem Gradcu: Potrjujemo Vam, da nikoli niste niti črke pisali za „Brus“. Sploh imamo mej gospodi duhovniki samo osem sotrudnikov, gospopa Purgaja pa ni mej njimi.

Gospod Škovič v Litiji: Kočevski izraz „Irgelpavšmatel“ je gotovo zanimiv. Gospodu, katerega se tiče, bodi to prvo svarilo, da ni smeti prezirati in teptati narodne enakopravnosti.

Albin C. Achtschin,

Gledališke ulice v Ljubljani,
priporoča svoje dobro založeno skladišče
vsakovrstne železnine.

On tudi jedini prodaje (13 12—12)
dinamita in razstreliva.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev,
lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.
Ljubljana,

za Franciskansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast duhovščini in p. n. občinstvu vse v
njiu stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot
znano reelno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so **oljuate**
barve v ploščevinastih puščah (Blechbüchsen) v
domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in
boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 23—24)

Cenike na zahtevanje.

A. EBERHART

v „Zvezdi“ št. 6 in na Mestnem trgu št. 3

priporoča svojo **veliko zalogo** vsakovrstnih
rokovic, preramnic, ovratnikov, manšet,
sraje, kravat, nogovic, telovnikov, pred-
pasnikov, spodnjih kri, robcev, gamašen
in drugih jednacih predmetov. (3 12—12)

P. Kajzel,

trgovec s steklenino i. t. d. v Ljubljani
Stari trg št. 15.

usoja si naznanjati, da popolnoma razprodaja
več sto oljnato-barvnih slik različne vrste in
velikosti z okvirom in brez okvira. Dalje pro-
daje tudi cerkvene in salonske lestence (lustre),
vse pod tovarniško ceno. (1 12—12)

Konečno priporoča svojo bogato **zalogo**
steklenine, porcelana, beloprstnega
blaga, vse po jako nizki ceni ter se pripo-
roča slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk.

Fotografija Poddrage.

Podpisani je fotografiral to jako ro-
mantično in zanimivo vas. — Fotografije
prodajam po 1 gld. 50 kr. franko.

Dragotin Žagar,
fotograf v Vipavi.

Krasno izdelana podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tis-
kana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr.

ANTON STACUL,

trgovina z delikatesami in kolonijalnim blagom,

Šelenburgove ulice št. 4 v hiši Šlajmerjevi.

Odbrana zaloga vsakovrstnih sirov, kakor: sir Emendolski, Grojer, Parmezanski,
Gorgonzola, Strachino, Ajdamski (holandski), Jabljaški (Habacher), sir Ljubljanske mle-
karske zadruge, Imperial, Neufchâtel, Roquefort itd.

Zaloga raznih salam: Ljubljanskih, ogerskih, Veroneških, Milanskih, vse iz naj-
boljših tovarov.

Vina v buteljah: avstrijska, ogerska, italijanska, španjska.

Pristni francoski šampanjec iz raznih kletij. Tudi šampanjec Kleinoschegov, vse po
najnižji ceni. (16 12—12)

Budejeviško (Budweiser) pivo v steklenicah po $\frac{5}{16}$ litra 11 gld., po $\frac{7}{16}$ litra 15 gld.
za sto steklenic. Vse pa v zabojih po petdeset steklenic. Embalaža račun se jako nizko.

Vnanja naročila izvršujejo se točno za gotovo plačo ali pa po poštnem povzetju.